

Nebo třeba: já tomu ešče nevěřim. Nebooo třeba - Někdo mi vyměnil psa (fenu teda, abych to upřesnila). Nebo ....Spím?? Ešívá jo, tak se ešče nechci probudit.

Takhle a ještě stokrát květnatější by se dala popsat naše střeďeční Taliprocházka. Jenže to by bylo málo, to byste přišli o detaily. A těch vás teda ušetřit nemůžu, poněvadž jsem toho strašlivě moc plná. Ponivadž to bylo úžasný a ponivadž jsem s tím pomatencem flekatým ešče nikdy nikdá nic takový nezažila (miluju češtinu pro tu možnost stokrát znásobit zápor □) . Takže si, prosím pěkně sedněte, nalejte si něco dobrýho a připravte se na to, že to bude detailní a dlouhý. Páč prostě - musíte tam bejt s náma!!! To jste ešče nezažili.

Ve střeďu se kolem oběda stávil Brtník u mě v práci a já mu řekla - asi vnuknutí nějaký, čičo, že si dneska беру Tali, on ať si jde s Rumíčkem užívat poklidu. Kupodivu se ani nezpěčoval a souhlasil. Takže po příchodu domů mě zavalily všechny fleky, co jich doma máme a dostalo se mi takovýho nezvykle něžnýho přivítání. Vrazila jsem jí do kušny kongu, aby měla s čím kroužit a co nabízet a daly jsme si jedno skorem vižlí, naprosto negermánský vítání. Využila jsem její zjemnělý nálady a hladila jí po krku, po tý její dutý makovici, po pupíku. Užívala si to taky a zvláčněla ještě víc.

Tím pádem se dokázala udržet na uzdě a neskákala jak potřeštěnej hopík a kšírky jsme nasazovaly v poklidu a v přátelským rozhovoru. Stejně tak si prostě po otevření dveří sedla vedle a v poklidu čekala, až se obuju, zavřu, zamknu a dám jí pokyn, že můžeme jít. A šly jsme spolu. Normálním krokem po schodech. Tím pádem se ani nezastavila hlavou o zeď, což je její častá brzda při tom, jak dolů jezdí zpravidla šusem.

Z domu jsme taky vyšly spolu a do křoví zaběhla jen a jen proto, že se tam šla vyčůrat. Poté sama od sebe vyběhla ven. A dožadovala se potvrzení toho, že to oceňuju (což je u ní taky takovej vzácnej jev, to že si to uvědomuje, nestává se to často, je to velmi zřídka a rychle pomíjející, zpravidla si jde pro odměnu, ne pro ocenění). Nicméně to by ještě bylo tak nějak v úrovni, která vás nevyvede z úplně z míry. Kdy jsem ale začala přestávat údivem dýchat byl hned následující moment, kdy na volně vyslovenou konverzační větu: " Mohla bys na mě, prosím, počkat?" TAK OKAMŽITĚ UČINILA??? A dívala se na mě s tak veselejma vočima!!!

Chápete to?? No já ne teda. Byl to pro mě dechberoucí zážitek □ . No nesmějte se mi, híml. Museli byste tam být, abyste to pochopili. Tohle prostě ona nedělá, že by vnímala běžnou mluvu.

Podle plánu, kterej jsem si tak nahrubo nahodila, jsme došly k rybníčkům a já jí tam nechala volnou ruku. Teda tlapku. A spolu s mladým párem, který seděl opodál na lavičce jsme se bavili tím, jak kramaří v rákosí, přeskakuje ho do výšky, počítá a dozoruje žáby, co díky jejímu dusotu hromadně skákaly do vody a zkoumá vodní hladinu (asi jak dlouho to trvá, než se uklidní poté, co jí rozčeří žába, která tam skočila, jinak nechápu, proč tam tak dlouho čučela ☐). Jednou jsem jí přivolala, odměnila kostkou usušeného chleba, což je její top odměna a poslala ji zasejc zpátky. A pomalým krokem jsem se přesunula nahoru na louku. Pozorovala jsem ji z dálky a když se podívala, aby si zkontrolovala, kde jsem, hvízdla jsem. Připádila jako ten nejvzornější psí cvičenec.

A tak jsme se šly podívat, jak to bude v tomhle rozpoložení, když půjdeme směrem k tomu poslednímu paneláku, kterej nám činí takový obtíže. Asi tam žádnej panelák nebyl zrovinka, protože Tali sice seběhla dolů k potůčku, ale místo toho, aby se odpálila směrem k domu, tak se pak sama od sebe dořítla za mnou zpátky nahoru. To tak jen stojíte a fakt nevíte, ešivá to je, a nebo nejní skutečný. Prima, tak jo, popojedem. Minuly jsme náš dům, kde u zadního vchodu se krhounsky nařítla na podestu, aby tam jako bylo první ☐ . Tak tentokrát to teda nebylo k ničemu, páč jsme pokračovaly dál. A mezitím jsme pobavily paní susedku, která pokuřovala na balkoně, protože Tali dělala na stromě kočičku. Ale tak to by se ještě i pořád dalo říct, že se ještě neděje nic až tak mooc překvapivého, že jo? No ale počkejte, počkejte.

Zamířily jsme do sídláku a i když se zdálo, že toho není potřeba, tak když jsme obešly náš dům a došly k přechodu, cvakla jsem ji na vodítko. Ale bylo to opravdu zbytečný, přešla jako profík, bez jediný hlasový navigace. Počkala jsem, až nás minou rodiče s dětmi a odcvakla jí z vodítko. A... na hodně, hodně, ale hooooooooooooooooodně dlouho dobu i bez toho vodítko pak byla!!! Kroutím si tady hlavou, ešivá se mi to fakt celý jen nezdálo. Protože prostě MY JSME BYLY SPOLUUU??!! SPOLU, PROSTĚ SPOLU, TAK JAK ČLOVĚK BĚŽNĚ SE PSEM JE??!! Fakt mi to ještě nedoputovalo z hlavy do paty a zpátky. Pořád před sebou vidím to, jak jdeme, ona si poklidně kluše kolem mě, žádný dálavy a zkoumá. Zkoumá jako normální pes. A ne jako trotl, co hledá jen průšvih ☐ .

Ona poslouchala, co jí říkám, ona vnímala, že jí něco říkám a chtěla abych něco říkala. Toooo neznáááám, vŭŭŭŭbec neznááám. A tak jsme si šly. Jen tak? Prostě jsme si šly? Sídlíštěm?? S Tali??? To přece není uskutečnitelný, ne? No, nechápete. Nechápete. Stejně jako to, že když jsem - na značnou vzdálenost od velkého kamene, který tuhle možnost nabízel - položila

otázku, že “Kdo udělá tapičkyYY?” , rozeběhla se dotázaná směrem k tomu obřímu kameni a vyskočila na něj. Co na tom, že to nebyly úplně tapičky /kdy pes stojí na dotyčném předmětu jen předníma nohama/, důležitý bylo to, že vnímá, že se na něco ptám, identifikuje, na co se ptám a bez příkazu tak běží učinit. To je naprosto úžasný. A tak si Tali mohla užít slávu obdivovaného psa, protože pán od yorka, s kterým stál opodál na vodíku z toho byl úplně nadšenej, jak tam běžela z dálky a vyskočila nahoru a rozhlížela se, ešivá jako publikum dostatečně oceňuje ☺ . A já se mu nedivím. Kdyby Tali znal, asi by už vůbec nechápal, že byla schopná vůbec něco takového udělat. Stejně jako jsem nechápala já ☺ a nechápavá jsem měla zůstat i nadále.

Páč když jsem jí oslovila, chápete to? Oslovila, ne zavolala, prostě oslovila s tím, že teď půjde na vodítko na chvílku, /před námi byl józefpšík, a tak nějak divně chodil, nechtěla jsem, aby tam třeba otravovala /, tak jako by to byla ta nejpřirozenější věc, prostě přišla. Krátce jsme si na vodítku zablblly a pak jsem ji zavedla ke kopečku, který byl opodál. A odcvakla jí z vodítka a..... ona co? No ona tam i nadále byla se mnou, prostě. Tak. Jako normálka, ne? Žádný, že se vystřelí do prostoru. Nic, je prostě vedle mě. EeeeeEE? Co se to děje?? Nejsem na to úplně připravená, na takovýdlenc životní zvraty ☺ ☺ ☺ . A tak jsem s ní mohla i “pracovat”? Nic složitýho, jen jsem jí vysílala nahoru na kopeček a pak zpátky přivolání dolů. Museli byste vidět ten její spokojenej gezichtít. Žádný “A no tak teda jooo, no, když myslíš!” , alébrž “Jooo parádaa, běžím, kam mám běžet??” o tom, že by jako jindy třeba z toho odběhla do kšá a za svým, o tom tentokrát nebyla vůbec řeč. A tak si zase vysloužila trochu obdivu od někoho, kdo šel zrovna kolem, jak pěkně poslouchá. Chachacááá, kdyby ten dotyčnej vědíl, kdyby jenom tušííí! ☺ Ale přiznám se poctivě, že jsem se hřála v jejím výsluní a byla na ní hrdá. I přes to, že to nebyl žádný složitý velevýkon. Ale pro ni ano, bylo tam spousta rušivejch elementů, chodili tam lidi, malý pejsci.....a ona se tak krásně snažila. Jo, to je vono, to co mě zaskočilo, že vona měla snahu, sama měla snahu, ne že ji k tomu vedete. Aaaaaach to byla krááááasa. Krása vesmírná teda.

V následující chvíli byla kolem nás spousta pejsků. Jako první byl na scéně ratlík s míčkem. Tali hezky poslechla, sedla a seznamovat se šla až po povelu a pomalu. Ratlíček, teda ratlíčková, měla obavy o svůj balonek a tak si mohla Tali důkladně prohlédnout její chrup. Či spíš chroupek u takhle malého psa ☺ ☺ . Udělala mi další radost, protože to respektovala a šla od toho. Hnedle vzápětí je u nás malej smetáček jehož jméno si nejsem schopná zapamatovat, ale je - teda byl - to parťák od Mii, která nedávno umřela na torzi a teď už má

novou souputnici. Bulloidní voříšková z útulku, štěndo bláznivý. A Tali se chovala zase dokonale! Reagovala na moje informace, že je to MIMINKOOOO a hrála si celkem opatrně. Byli jsme tam jakou dobu, povídali si, a ona se chovala tak moc hezky normálně!!! Když si s paničkou vyměňujeme telefény, páč možná mají po Mie velký košík v plastovém vydání, který já sháním - marně, tak si jako normální pes na povel lehla a způsobně ležela. Přeci jen ji chci mít pod dozorem, páč u ní se nikdá neví, co se jí v tý dutý makovici vylíhne. No tak teď se nevylíhlo vůbec nic a hezky ležela. Pak jsme se rozloučili a my se vrátily ke kopečku.

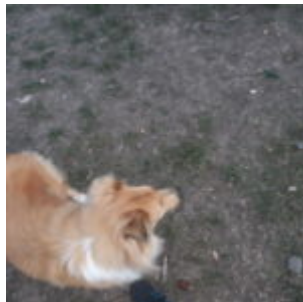
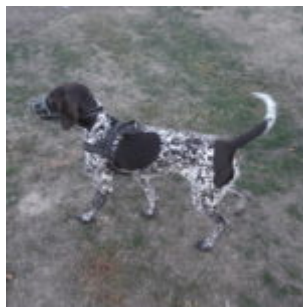
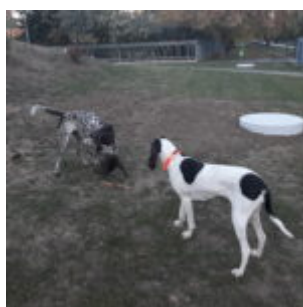
Tam se k nám na chvíli připojilo odrostlý štěndo kolie, taková jemná duše, jak kolie bývají. Tali se i nadále chovala bombasticky normálně, takže ta psí víla z ní ani neměla strach, naopak si chtěla hrát dál . Aby nás bylo víc, přidalo se k nám malý štěndo, taky dlouhosrstá kolie, a tak si všichni tak hezky rejčili a pobíhali vesele a poklidně kolem . Věc, kterou s Tali moc nezažijete, protože se buď rozpumrdlíkuje a dělá brajgl, čímž ostatní psy zpravidla odradí, málokterý totiž její projev ustojí a nebo se ona naopak velmi rychle odpojí a jde někam vyrábět průšvih. Ale pro tentokrát jako bych tam s sebou neměla Tali, ale úplně jiný stvoření. NORMÁLNÍ STVOŘENÍ.

Když pak odejdou, otočím se za sebe a zjišťuju, na to co Tali čučí. Na kopci stojí mladounká fenka bernskýho honiče. Krásný a elegantní stvoření. A čučí naopak na Tali. Čučení po chvíli skončí tím, že se holky dají do honičky. Noooo, trochu mám strach, vím co Tali dokáže, když se rozjede a tady jsme v civilizaci. Nerada bych, aby někoho sejmula jak kuželku. A tak zkusím nejdřív to, co jsem zvyklá dělat s normálníma psama, který vnímají, co se jim říká. Když se holky rozletí prostorem, zatleskám rukama, abych na sebe upozornila a volám "TADY, TADY TADÝÝÝÝÝÝÝ, sem podtee, honéem!" natáhnu ruku a postavím se do směru, kam je chci poslat a..... TALI!!!! TALI!! tam tu honičku nasměruje. Je to ona, kdo to tam vede. EEEEEEE??? Chápete to?? Ne? No tak to já taky ne. Vůbec, vůbec a milijoukrát vůbec. Tohle je její majstrštyk. Ona, takový pometlo a zachovala se jako moudřej pes. Aaach další krása vesmírná.

Holky pak ráděj nahoře na kopci. Fenka se jmenuje Tara. Tali a Tara, to je dvojka teda. □ Hrozně si to užívaj a já si to užívám ještě víc, protože prostě - NÁDHERA. Tali si hraje moc hezky a co víc, x-krát během hry se přijde na mě podívat. A jako bonus pak můžu využít situace a trochu si zacvičit nějaký to poslouchání. A Tali se vyloženě předvádí a dělá vzorovanou a co především - baví jí to. Tak se jí zeptám, ešivá by mi vokázala pupík. Svalí se

Naše malá premiéra.

přes hlavu na zem (což je při její velikosti víc, než komický, tyhle štěněčí kotouly) a vystrčí ukázkově pupek do světa ☺☺☺ Mooočíkovnáá, mooočíkovná. Radujeme se obě, panička od Tary se směje a ptá se, jak jsem jí to naučila. No jak..... hele nevim vlastně, nevim. Nějak. Všechny psy to učím, aby mohla proběhnout nějaká ta běžná kontrola, ale jak to učím, to nikdy nevim. Asi samo se to. ☺ A pak spolu zas holky blbnou. A já se usmívám a čučím jako pitomá a nestačím se divit.

Tali takovej magor! A rázem je z ní moudrá psí slečna, která vede tu patnáctiměsíční holčinu a nestane se jednou jedinkrát, že by neposlechla, když volám, ať běží zpátky. Je dokonalá!! Tak dokonalá, jak jen pes může bejt, fakt. Nezaváhá ani jednou jedinkrát. A navíc se chová hrozně jemně. Nejsem na to zvyklá, fakt ne. Pak se k nám přidá další štěně kolie (asi tady máme momentálně nějakou koliovej boom, sto let jsem nevidala kolii, pak jednu a teď hnedle tři) Je to taky fenka a taky si ty tři moc hezky hrajou. A Tali se stále chová jako psí slečna a ne neandrtálec, kterej přizabije všechny v dosahu. Pak už se tak šmrdolí kolem mě a já naznám, že už se teda asi posuneme dál a rozloučíme se. Popojdeme a Tali si to rozmyslí a čučí za ostatníma. Tak se prostě vrátíme a všichni tam ještě chvíli blbnou, až se rozejdeme komplet. My máme ještě kousek cesty společně s Tarou a holky jsou pospolu. Hele moc hezky se na to dívá. Jak prostě jen tak obyčejně jdou spolu. Nevěřili byste. Nebo možná vlastně i věřili, páč jsem tu už milijounkrát plakala, jak jsem nešťastná ☹ . A teď jsem naopak šťastná jak ta blecha. Jen je škoda, že to nemůžete vidět.

O kousek dál se odpojíme a my dvě jdeme takovou meziuličkou do míst, kde bych za jiných okolností Tali cvakla na vodítko. Teď ale je všechno jinak. Mám prostě jinýho psa. Potkáme paní o berlích, která se na Tali usmívá a ta se i dál chová moc hezky a kultivovaně a tak se s paní zapovídáme. Tali je dneska naprosto a úplně jiná, tak to bezvodítkově prostě prubnu ještě i dál. A jdeme pořád hezky spolu. Tali nikam nevyráží a prostě jde vedle mě. EEEeeeEEE??? Jakože ještě pořád??

Když zabočíme do další meziuličky, která vede zpátky k tomu kopci, co jsme byly, potkáme nejdřív opět to třetí štěndo kolie a pak se k němu přidá štěndo stafbulinky a Tali si tyhle setkání pěkně užívá. Nakonec potkáváme našeho souseda z patra s dcerou Terezkou a kokřicí Barčou. Tali je vyloženě potěšená, že se potkávají. Ostatně jako vždycky. Pořád se nevzdala toho, že budou kámošky ☺ . Nedělá ovšem krávovinu, jak je její zvykem, ale jde, a vyzná Barče úctu. A tím pádem Barča nemá potřebu ji ukázat jak dokonalý chrup má, což zpravidla činí (nedivím se jí ☺) . No a tak jdeme všichni pohromadě k domovu. Terezka se ptá, proč má Tali košík, jestli je to proto, že kouše. Vysvětlím jí, že je to proto, že Tali není pes ale prase ☹ , prase, který sežere všechno, co najde a ještě k tomu to, co si vymyslí. A jen tak mimoděk neustále mezi řečí chválím a chválím to hodný flekatý stvoření a hovořím na ní. Protože to má ráda, protože jí to u mě občas drží. Abych nevypadala jako nezdvořák, který uprostřed hovoru s lidma si pohovoří i se psem, vysvětluju, proč že to takhle dělám, že to má Tali ráda a že ještě občas jí klidně i zpívám. ☺ No a tak jí nakonec zpíváme ve třech ☺ .

Protože to Terezku zaujme, takže nejdřív zpíváme spolu a pak se k nám rovnou přidá i tatínek ☺☺ . Jojo, Tali dokáže věci, to byste koukali. Zvlášť teda o tomhle dni.

To dokázala neuvěřitelnou věc. BYLA TOTIŽ NEJHODNĚJŠÍM PSEM HNEDLE JAKO TEN RUMÍČEK. A takovou ji prostě neznám, neznám, neznám a ještě stokrát neznám. Ale ono jde hlavně o něco úplně jinýho, než že byla nejhodnější. Bylo to o tom, že věděla, že patříme k sobě. Že sama chtěla ke mně patřit, být se mnou, a komunikovat spolu. A já jí mohla poprvé dopřát to, co nezná - OPRAVDOVOU SVOBODU. Teď nemám na mysli jen svobodu bez vodítka, ale svobodu jinou - vnitřní. Protože když jsme se psem parťáci - a tím ona pro tenhle den byla - jsme oba svobodný.